

TEMEL GÜÇ İŞÇİ SINIFIDIR

31 Mart 2021

Yıldırım Koç

Bizler, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya doğrultusunda çok önemli bir adım olarak; bağımsız, demokratik, insanların birbirleriyle dostça yaşadıkları, insanların temel ihtiyaçlarının kolayca karşılandığı, insanların kapitalizmin tüketim çılgınlığından ve bencilliğinden kurtulduğu bir Türkiye istiyoruz.

Bunu kimin için istiyoruz?

Toplumun çok büyük çoğunluğu için.

Bunu kimle yapacağız?

Toplumun çok büyük çoğunluğu ile. Toplumun çok büyük çoğunluğunun güveni, desteği, aktif katılımı olmadan böyle bir Türkiye yaratmak mümkün değil.

Peki, toplumun “çok büyük çoğunluğu” kim?

Belirli bir etnik kökenden gelenler mi?

Hayır. Türk milleti, Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran Türkiye halkıdır ve hakim kimlik Türklük olmasına karşın, farklı etnisiteler de bu kimliği zenginleştirmiştir. Etnisiteleri temel alırsanız, milleti bölersiniz.

Belirli bir inançta olanlar mı?

Hayır. İnanç temelli bir anlayış birleştirmez, tam tersine bölücülüktür. Emperyalizm, ülkeyi ve milleti bölmede inanç farklılıklarını hep kullandı ve kullanıyor. Cumhuriyet’in yasakladığı cemaat ve tarikat yapılanmalarının hiçbiri de bir diğeri sevmeyi. Temel güç olarak inanç örgütlenmelerini alırsanız, bölücülük yaparsınız.

Belirli bir siyasi görüşte olanlar mı?

Siyasi görüşler tabii ki çok önemlidir; ancak ülkemizin geçmişinde siyasi görüş farklılıklarının insanları birbirine nasıl düşman ettiğini somut olarak yaşadık.

Gençler mi?

Gençlik tabii ki büyük öneme sahiptir; ancak gençlik nüfusun ancak bir kısmıdır. Ayrıca, insanlık, bugüne kadar, yalnızca gençliğe dayalı bir toplumsal ve siyasal devrim yaşamadı.

Peki, kim bu “çok büyük çoğunluk”?

İşçi sınıfı. İşgücünü bir başkasına satarak hayatını kazananlar. Daha yüksek bir ücret ve yan ödemeler, daha kısa çalışma süresi, daha fazla iş güvencesi, sağlıklı çalışma koşulları, çalışma düzeninde söz hakkı, iyi işleyen bir sosyal güvenlik sistemi isteyen büyük çoğunluk. Farklı etnik kökenleri, inançları, siyasi görüşleri, farklı yaşlardan insanları kendi içinde bütünleştiren büyük toplumsal sınıf.

Etnik kökeni, inancı, siyasi görüşü, mesleği, bağlı bulunduğu hukuki statü, yaşadığı bölge, vb. birbirinden farklı olsa da, ekmek davasında ve insanca yaşama talebinde ortaklaşan milyonlarca insan.

Bu büyük çoğunluğu dikkate almayan, dikkate almanın ötesinde onu temel almayan hiçbir siyasal hareketin, ülkemizin toplumsal ve siyasal geleceğinde rol oynaması mümkün değildir. İşçi sınıfının güvenini ve desteğini sağlayamayan hiçbir hareket, tarihimizde iz bırakamaz.

Daha önce birçok kez yazdım; ancak yine de verilerle yeniden hatırlatayım.

Türkiye’de TÜİK verilerine göre gelir getirici bir işte çalışanların yüzde 70’i işçi sınıfıdır; işçidir, memurdur, sözleşmeli personeldir. Bu insanların sayısı 20 milyonun biraz altındadır.

Bu 20 milyona ilave olarak, TÜİK verilerinde gözükmeyen milyonlarca insan daha var. Eve-iş-verme sistemi içinde evlerde parça başı ücretle bir işveren için üretim yapanlar, kaçak çalışan emekliler ve öğrenciler, yan geliri olduğu için kendisini işçi saymayan insanlar, vb.

Bu kitleye, sayıları 10 milyonu aşan işsizleri de eklemek gerekir. İşsiz kimdir? İşgücünü satmak isteyen, başka geçim kaynağı olmayan, ancak işgücünü satma imkanı bile bulamayan çaresiz insan. Bu kişiler de işçi sınıfının bir parçasıdır.

Bir de işçi ve memur emeklileri var.

Bu kesimleri de dikkate aldığınızda, “Türk milleti” veya “Türkiye halkı” dediğimizde, bu insanların çok büyük çoğunluğunun “işçi sınıfı” olduğu ortaya çıkmaktadır.

İşçi sınıfı heterojendir. Kamu kesiminde çalışanı vardır, özel sektörde çalışanı. Meslekler farklıdır. İşkolları farklıdır. Büro elemanı vardır, mavi yakalı işçi vardır. Taşeron işçisi vardır, mevsimlik işçi vardır. İşçi sınıfının tabakalarını sayabilirsiniz.

Bunlar arasında çelişkiler de söz konusudur. Ancak işçi haklarına yönelik kapsamlı bir saldırının yaşandığı koşullarda, işçi sınıfının farklı tabakaları veya kesimleri arasındaki farklılıklar önemini yitirir. Sermayedar sınıfın toplu saldırısı, işçi sınıfı içindeki birliktelik ruhunu, dayanışmayı, birleşme ve ortak tepki verme eğilimini güçlendirir.

Yaşadığımız ve giderek derinleşmekte olan ekonomik kriz ve potansiyel tehditler karşısında, bu birlik eğilimi güçlenmektedir.

Bu koşullarda, Türkiye’nin toplumsal ve siyasal geleceğinde etkili olmaya çalışan her örgütlenme, birlikte tepki verme eğilimi güçlenmekte olan işçi sınıfına dayanmak zorundadır. Tabii ki diğer emekçi sınıf ve tabakaların ve ülkenin genel çıkarları da dikkate alınmak durumundadır; ancak daha iyi bir Türkiye yaratmanın temel gücü, işçi sınıfıdır. İşçi sınıfına yüz çevirene tarih de yüz çevirir.